

Sygn. akt II CNP 28/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 października 2018 r.,
skargi A. S. – L. i D. L.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 2 marca 2016 r., sygn. akt X Ga [...], wydanego
w sprawie z powództwa A. S. – L. i D. L.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

2) zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21-22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351).

Skarga wniesiona przez powodów jest oczywiście bezzasadna. Skarżący dopatrują się niezgodności prawomocnego orzeczenia w przyjęciu przez Sąd Okręgowy w P., że powód nie może dochodzić swojego roszczenia wobec uchybienia określonego w art. 129 ust. 4 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. - prawo ochrony środowiska 2 - letniego terminu. Sąd Okręgowy w P. przyjmując to stanowisko oparł się na linii orzeczniczej, której przykład stanowi wyrok SN z 2 października 2014 r., II CSK 720/14, nie publ., w którym wyrażono pogląd, że termin ten jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia i nie jest wystarczające jedynie wystąpienie w tym okresie z roszczeniem do sądu ale konieczne jest doręczenie tego oświadczenia zobowiązanemu. Już po zapadnięciu zaskarżonego wyroku zapadła uchwała SN z 15 września 2017 r., III CZP 37/17, OSNC 2018/7-8/68, która poszła w odmiennym kierunku i przyjęła, że wskazany termin jest terminem przedawnienia, który podlega przerwie już w chwili wystąpienia z powództwem na drogę sądową.

Powyższe wskazuje jednak, że interpretacja prawna, którą zastosował Sąd Okręgowy w P. nie była w chwili orzekania błędna, lecz mieściła się w dyskursie prawnym i była wsparta autorytetem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego. Choć ostatecznie w orzecznictwie przeważał pogląd odmienny, nie uzasadnia

to przyjęcia, że zapadłe orzeczenie jest sprzeczne z prawem. Sprzeczność ta musi być bowiem oceniana przy uwzględnieniu niezbędnego marginesu luzu decyzyjnego przysługującego organowi orzekającemu w sprawie. Skoro zatem w chwili orzekania istniała rozbieżność w orzecznictwie co do interpretacji art. 129 ust. 4 cyt. ustawy i Sąd oparł się na jednej z możliwych wykładni przyjmowanej także w orzecznictwie Sądu Najwyższego to należy przyjąć oczywistą bezzasadność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²⁰ i art. 424¹² k.p.c.